

Nr 548

Av herrar **Åsling** och **Jönsson** i *Ingemarsgården, om utbyggnad av den s. k. lokaliserade sjukvården.*

Utvecklingen inom medicinen har under senare år kännetecknats av en ökad specialisering. Denna specialisering har medfört ett växande behov av utrustning av skilda slag och specialtränad personal.

Utrymmet för enklare sjukdomsfall och för vårdnadsfall av rehabiliteringskaraktär på specialkliniker och lasarett har följaktligen blivit allt mindre. Detta är en av anledningarna bakom den sjukvårdskris varom det ibland talats. Försök till rationalisering vid sjukhusen och därigenom en högre utnyttjandegrad av de för sjukvård disponerade resurserna är i full gång i olika huvudmäns regi.

En medveten strävan i detta sammanhang är att avlasta sjukhusen genom ökad verksamhet i öppen vård eller andra vårdformer, som personellt och ekonomiskt är mindre krävande. Ett exempel på denna vårdform är den som lämnas av kurorterna. Under 1968 beräknas att de stora städerna och landstingen skickade patienter till olika kurorter i utlandet för en kostnad av över 5 miljoner kr.

Uppenbart finns det inom vårt land möjligheter att genom en lokalisering av denna typ av sjukvård till områden med lediga resurser i skilda avseenden minska trycket i de områden där sjukvårdsresurserna är hårdast ansträngda.

Under senare år har viss erfarenhet av s.k. lokaliserad sjukvård kunnat förvärfvas i Jämtlands län. Till Frösö sjukhus har t.ex. förlagts en specialklinik för alkoholskadade. Riksföreningen mot reumatism har i anslutning till Sollidens sjukhus i Östersund byggt ett sjukhus för reumatiker med 120 vårdplatser.

I Åre har De handikappades riksförbund uppfört ett sjukhus med ca 100 vårdplatser, och i Åre finns sedan många år redan Försäkringsverkets sjukhus. Vid sidan av dessa sjukvårdsinrättningar bedrivs en betydande rehabilitering inom ramen för turistnäringen på så sätt att människor på eget initiativ utnyttjar en vistelse vid något av de många hotellen i Jämtland och Härjedalen för rekreation.

Uppenbarligen finns här inom turistnäringen väsentliga resurser, som skulle kunna utnyttjas för en organiserad rehabilitering och därmed avlasta kanske framför allt storstädernas överfulla sjukhus. Frågan om den lokaliserade sjukvården är uppenbarligen av sådan betydelse att den borde bli

föremål för en systematisk utredning, som inte bara skulle ha till syfte att kartlägga befintliga resurser utan även borde ha som målsättning att på skilda sätt främja samverkan mellan sjukvårdshuvudmännen i detta avseende. Härvid borde statens medverkan kunna förutsättas.

Med stöd av det ovan anförda hemställes,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte begära utredning av förutsättningarna för etablering av s.k. lokaliserad sjukvård.

Stockholm den 27 januari 1970

Nils G. Åsling (cp)

Elias Jönsson (fp)
i Ingemarsgården